

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BẢY

VI ĐÔ THỐNG MỞ CUỘC ĐIỀU TRA

Bốn tên thân binh châu chực ngoài cửa nghe tiếng la quái gở, sợ lão lùn mập đả thương Đô thống đại nhân. Chúng tay cầm đơn đao hốt hoảng xông vào khoang thuyền. Chúng thấy Cao Tôn Giả chân tay vẫn bị cột ngời phệt dưới đất mới yên lòng.

Vi Tiểu Bảo xua tay nói:

- Các người hãy ra ngoài kia, ở đây không có chuyện gì.

Bọn thân binh lui ra rồi, Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lão làm gì mà hô hoán om sòm vậy?

Cao Tôn Giả đáp:

- Hồngбет rồi! Người là kẻ tâm phúc của giáo chủ cùng phu nhân mà ta lại đem mọi sự nói cho người hết cả.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cái đó cũng chẳng có chi hồngбет. Lão cứ coi như ta không vót lão lên và đang trôi lênh bênh trên mặt biển, ừng ừng uống nước biển ngon lành là xong.

Cao Tôn Giả tức giận đáp:

- Tổ bà nó! Nước biển mặn đắng uống vào cơ hồ không chịu nổi.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu lão lập lời trọng thệ đầu hàng ta, từ nay đừng ăn ở hai lòng thì ta sẽ giúp lão đi lấy thuốc giải.

Cao Tôn Giả cả mừng đáp:

- Được lắm! Được lắm! Ta chịu đầu hàng người rồi. Từ nay trở đi quyết không dám phản bội. Nếu ta phản lời thì ta... thì ta...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Lão phản bội ta thì Mao Tích Tích sẽ để cho Hồng giáo chủ cướp lấy làm vợ nhỏ.

Cao Tôn Giả lại gầm lên một tiếng rồi quát hỏi:

- Nói càn nói bậy. Làm gì có chuyện đó?

Vĩ Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu lão đem lòng phản bội ta thì lời thề đó sẽ thành sự thực. Bằng lão hết dạ trung thành với ta, Mao Tích Tích vẫn là vợ lão.

Cao Tôn Giả nói:

- Được rồi! Cao Tôn Giả này lập lời trọng thệ. Nếu ta phản bội Bạch Long sứ thì Mao Tích Tích sẽ...sẽ bị uống mạng.

Lão không chịu nói ra miệng câu ý trung nhân của mình sẽ bị Hồng giáo chủ cướp lấy làm vợ nhỏ. Chẳng thà để mũi chết đi còn hơn.

Vĩ Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Lão không chịu phát thệ như vậy thì ta chẳng thể tin lão.

Cao Tôn Giả không biết làm thế nào, đành phải phát thệ theo đúng như lời của gã.

Hắn vừa tuyên thệ xong bất giác nổi giận đùng đùng, tựa hồ ý trung nhân của mình bị giáo chủ cướp lấy làm vợ nhỏ thật.

Vĩ Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao Ngũ Long môn lại đánh nhau?

Cao Tôn Giả đáp:

- Khi ta đến đảo Thần Long thì chúng đã đánh nhau mấy ngày rồi. Ta hỏi ra mới biết vì Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình đang đem bị người ta giết chết. Trong phòng còn thanh đao dính máu bỏ dưới đất. Sau điều tra ra thì thanh đao này là của Hà Thịnh, đại đệ tử của Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân.

Vĩ Tiểu Bảo nghe nói Hứa Tuyết Đình bị người hạ sát không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- "Đây chắc là Hồng giáo chủ phái người hạ sát y".

Cao Tôn Giả nói tiếp:

- Giáo chủ rất phẫn nộ về vụ này đã tra hỏi Hà Thỉnh vì lẽ gì ám sát Thanh Long sứ. Nhưng Hà Thỉnh nhất định không chịu thú nhận. Thủy chung gã vẫn chối cãi là không hạ sát Thanh Long sứ. Sau bọn môn hạ Thanh Long môn bắt Hà Thỉnh đem giết đi để báo thù cho chưởng môn sứ.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Đó là chuyện xích mích giữa Xích Long môn và Thanh Long môn. Sao lại bảo cả Ngũ Long môn đánh loạn xà ngầu?

Cao Tôn Giả đáp:

- Ta cũng không hiểu vì lẽ gì Huỳnh Long môn lại viện trợ Xích Long môn. Hắc Long môn về phe với Thanh Long môn. Hai bên đối lập chém giết nhau tới bời.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Còn Bạch Long môn của ta thì sao?

Cao Tôn Giả trợn mắt lên hỏi lại:

- Người là Bạch Long sứ mà lại không hiểu sự tình trong bản môn là nghĩa gì?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta đã bảo vào Trung Nguyên công cán thì dĩ nhiên những vụ mới xảy ra gần đây ngoài đảo ta biết thế nào được.

Cao Tôn Giả đáp:

- Bọn môn hạ của ngươi chia làm hai tốp. Những người già về phe với Xích Long môn, còn đám trẻ lại nhập bọn với Thanh Long môn.

Vì Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Ngũ Long môn đánh giết tới bời, chẳng lẽ giáo chủ để mặc không lý gì đến?

Cao Tôn Giả đáp:

- Cuộc ẩu đả đã lên tới cao độ, thậm trí giáo chủ không trấn áp được.

Hai người đang nói chuyện, bỗng phát giác ra thuyền đã đứng lại. Thủy thủ trên thuyền gọi nhau ý ới. Tiếng neo bỏ xuống loảng xoảng. Đoàn thuyền đã tới Thông Cát đảo.

Vi Tiểu Bảo bước ra đầu thuyền ngó thấy trên đảo cây cối xanh rì, đồi núi chập chùng. Gã nhìn Thi Lang nói:

- Trên đảo Thần Long toàn rắn độc, tướng quân phái người lên đảo Thông Cát này xem có rắn rết gì không.

Thi Lang hạ lệnh cho mười con thuyền nhỏ áp mạn vào bờ. Bọn thủy binh lên bộ vào rừng xục xạo. lát sau chúng đốt lửa báo hiệu trên đảo rất bình yên, địch nhân cũng không có.

Đội tiên phong lên đảo trước dựng một tòa Trung quân doanh trướng. Trước quân trướng treo một lá cờ soái thêu chữ "Vi" thật lớn.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới ở thuyền bước lên. Thi Lang cùng Hoàng tổng binh hộ vệ hai bên.

Trên đảo Thông Cát tiếng tù và lẫn với tiếng pháo nổ liên hồi vang lên không ngớt. Tướng sĩ dàn ra hai bên khom lưng hành lễ.

Vi Tiểu Bảo hiên ngang tiến vào quân trướng.

Vi Tiểu Bảo ngồi yên vị trong trướng rồi sai bọn thân binh đem Cao Tôn Giả giam lại và bảo chúng lấy rượu thịt cho lão ăn uống nhưng không được cởi trói. Gã sợ Cao Tôn Giả là người đã man hung bạo, tuy miệng nói đầu hàng, người không cử động được mà thỉnh thoảng lại la hét lên những lời quái gở. Lúc lòng dạ đã bồn chồn thật khó mà kiềm chế được.

Vi Tiểu Bảo lại hạ lệnh sai Thi Lang thống lĩnh ba chục chiến thuyền chia ra tấn công ba mặt đông, nam, bắc đảo Thần Long. Một mặt gã sai Hoàng tổng binh lãnh đội chiến thuyền còn lại ẩn vào phía tây đảo Thông Cát. Hễ thấy Thi Lang khai pháo là phải cho thuyền ra chặn đường tháo chạy của địch quân.

Chiến thuyền nào đi trước, thuyền nào tiếp ứng, đội nào xung phong, đội nào đánh cạnh sườn gã đều phát lạc đầu ra đấy, chỉ thị một cách cặn kẽ.

Hoàng tổng binh cùng bọn phó tướng, thủ bị trong đoàn thủy binh và bọn tham lãnh, tá lãnh, đại tiểu quan quân trong Kiều Kỳ doanh thấy Đô thống đại nhân còn nhỏ tuổi mà đã am hiểu sách lược về thủy chiến, mưu kế tinh diệu, cách chỉ huy lại rất đúng phép, ai nấy đều kính phục vô cùng.

Họ có biết đâu đó hoàn toàn là kế hoạch của Thi Lang. Còn Đô thống đại nhân bất quá là người đứng ra trước đài để tuyên bố hiệu lệnh, lặp lại những lời người khác chỉ bảo cho.

Tối hôm ấy tướng sĩ ăn cơm no rồi chờ lệnh. Chừng nửa đêm các chiến thuyền chuẩn bị sẵn sàng, ước định vào giờ nào sáng sớm hôm sau là khởi sự tấn công ba mặt.

Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo trèo lên vọng đài do quân sĩ mới dựng. Gã ngó về phía đông thấy những luồng khói đen bốc lên ùn ùn, tiếng nổ rầm trời, biết là Thi Lang đã khai mở cuộc tấn công. Bất giác trong lòng gã thấy hồi hộp lo sợ cho sự an nguy của Phương Di.

Nhưng gã lại nghĩ đến Thi Lang hành động thận trọng và gã đã dặn hãn không được sát hại những đàn bà con gái trên đảo chắc hãn gia tâm coi chừng nên gã cũng yên tâm được một phần.

Vi Tiểu Bảo đứng trên vọng đài mỗi chân lại quay về Trung quân trưởng. Gã lấy sáu con thò lò ra cầm tay, miệng lầm bầm:

- Nếu chuyến này ta hoàn toàn thắng trận thì gieo được phát "Mãn đường hồng"

Đoạn gã gieo xuống, không ngờ những con thò lò nổi lên toàn màu đen, chẳng có lấy một điểm đỏ.

Vi Tiểu Bảo tức quá thóa mạ:

- Con mẹ nó! Các người phản ta cả ư?

Gã lại dùng thủ pháp tác tệ, để sáu con thò lò đều hướng mặt tam điểm lên trên. Gã sử dụng thủ kinh chuyển một vòng rồi gieo xuống.

Quả nhiên lần này được bốn con màu hồng, nhưng vẫn còn hai con màu đen. Gã biết mình tác tệ chưa được hoàn hảo, nhưng trong lòng cũng đã cao hứng đôi chút.

Song Nhi bưng trà lại nói:

- Bẩm tướng công! Xin tướng công yên dạ. Phên này nhất định quân ta đại thắng.

Vĩ Tiểu Bảo hỏi:

- Sao cô biết?

Song Nhi đáp:

- Đại pháo bên ta bắn nhiều như vậy thì bên địch chống thế nào nổi.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Song Nhi! Lại đây! Ta với cô gieo thò lò. Cô được thì ta để cho cô đét vào tay. Còn ta được thì lại chuyện "Đại công cáo thành"

Song Nhi đỏ mặt lên vội đáp:

- Tiểu tỳ không lại! Tiểu tỳ không lại!

Vĩ Tiểu Bảo cười nói:

- Cô mà không chịu theo cách đó thì chúng ta đánh tiền. Ta được cô chỉ phải giam một đồng cân bạc. Cô được thì ta trả một lạng bạc. Như vậy là cô chiếm tiện nghi rồi, chịu không?

Song Nhi cười đáp:

- Tiểu tỳ không có tiền giam cho tướng công.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Cô muốn có tiền thì dễ lắm.

Gã rút một nắm ngân phiếu đưa cho thị.

Song Nhi cười đáp:

- Tiểu tỳ không lấy tiền làm gì.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Trời ơi! Cô không đánh bạc thì ta tha lão lùn tịt mập ú đó ra để lão đánh bạc với ta.

Gã nói tới đây bỗng nghe hiệu pháo liên hồi.

Vi Tiểu Bảo nhảy lại ôm Song Nhi nói:

- Đại công cáo thành, phải hôn một cái.

Song Nhi vội cúi đầu xuống tránh.

Vi Tiểu Bảo hôn vào cổ thi hai cái, cười nói:

- Dầu cổ cô này trắng quá.

Lại nghe tiếng tù và "tu tu" nổi lên. Vi Tiểu Bảo ra khỏi quân trường trèo lên vọng đài thấy những chiến thuyền đều bơi về hướng đông thì nghĩ bụng:

- "Thi Lang quả là tay thiện chiến, tuy hấn chưa đến bậc liệt sự như thần, nhưng cũng vào hạng đánh đâu được đấy."

Chiến thuyền đi trên mặt biển rất chậm chạp, Vi Tiểu Bảo đứng trên vọng đài hồi lâu vẫn không thấy thuyền bè của đảo Thần Long chạy trốn ra mà cũng không nhìn rõ Thi Lang cùng Hoàng tổng binh giáp công thế nào. Gã lại xuống đài vào quân trường nghỉ ngơi.

Gã chờ chừng hai giờ mới thấy thân binh vào bẩm là đã thấy pháo bông báo hiệu. Đó là chiến thuyền hai đường báo hiệu tin thắng trận với Đô thống đại nhân.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- "Lão gia ngồi yên ổn trong quân trường để chờ báo tin thắng trận. Cuộc đại chiến này lão gia không mất chút sức lực nào mà công lão còn lớn hơn cả Thi Lang, Hoàng Phủ. Chẳng hiểu rồi đây Hoàng đế còn phong cho lão gia những quan tước gì?".

Vi Tiểu Bảo lại chờ một lúc lâu. Trời đã xế chiều mới thấy thân binh về báo có mấy con thuyền nhỏ bơi tới gần đảo. Gã sai thân binh lớn tiếng hỏi:

- Đã bắt được những hạng người nào?

Trên thuyền nhỏ có tiếng đáp lại:

- Toán này toàn là đàn bà, còn bọn nam nhân bị bắt sẽ giải về sau.

Vì Tiểu Bảo lại càng cao hứng, nghĩ thầm:

- "Thì Lang hành động quả nhiên thận trọng, chu đáo".

Gã chú ý nhìn ra chỉ mong thấy mặt Phương Di, cầu khẩn cho nàng được bình yên. Còn ngoài ra bao nhiêu người trên đảo Thần Long sống hay chết gã cũng chẳng quan tâm.

Sau một lúc lâu năm con thuyền áp mạn vào bờ. Bọn quan binh ở Kiêu Kỵ doanh quát tháo om sòm, áp giải hơn hai trăm nữ tù binh lên bờ.

Vì Tiểu Bảo chú ý nhìn từng người một thì chỉ thấy toàn là thiếu nữ của Ngũ Long môn.

Bọn thiếu nữ này đều ủ rũ cúi đầu. Nhiều cô quần áo tả tơi, bị thương đầy mình.

Vì Tiểu Bảo tìm kiếm hồi lâu thủy chung chẳng thấy Phương Di đâu hết. Trong lòng vừa thất vọng vừa bồn chồn gã hỏi:

- Còn bọn thiếu nữ nào nữa không?

Một tên quân trong Kiêu Kỵ doanh đáp:

- Khỏi bẩm Đô thống đại nhân! Mặt sau còn một bọn nữa. Ba đội quan binh lên đảo xục xạo nhưng gặp nhiều rắc rối quá thành ra công việc tìm kiếm bị chặn lại.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Đã bắt được Thần Long giáo chủ chưa? Tình hình cuộc đại chiến này ra sao?

Một tên quan binh đáp:

- Khỏi bẩm Đô thống đại nhân! Đáng sớm hôm nay ba chục chiến thuyền tiến sát vào bờ khai hỏa. Tướng sĩ tuân theo lời chỉ thị của đại nhân nổ súng ba phát rồi dừng lại, chờ cho người trên đảo ra nghinh địch rồi mới bắn hàng loạt súng lớn.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đô thống đại nhân liệu việc như thần. Kế hoạch của đại nhân chỉ nổ súng ba lần đã bắn chết hơn bốn năm trăm tên giáo phỉ. Sau có một đội thiếu niên trên đảo không sợ chết ào ạt xung phong. Miệng chúng hô lớn những gì: "Hong giáo chủ bách chiến bách thắng, thọ tử Nam sơn"...

Vi Tiểu Bảo lắc đầu ngắt lời:

- Không phải thế. "Hong giáo chủ vĩnh hưởng tiên phúc, thọ tử thiên tề..."

Tên quan binh nói:

- Dạ dạ! Đô thống đại nhân đã biết rõ tình hình trên đảo như bàn tay dưng ra trước mặt. Thảo nào mà đại quân vừa tấn công đã phá giặc thế mạnh như chẻ tre. Quả là chúng đã hô: "Hong giáo chủ vĩnh hưởng tiên phúc, thọ tử thiên tề". Đúng là tiểu nhân nói lộn.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tên quan binh nói:

- Toàn thiếu niên này như bọn điên khùng, chúng xông ra bờ biển, xuống thuyền nhỏ định bơi lại nhảy sang thuyền lớn cướp súng. Bên ta không lý gì đến chúng, chờ cho mấy chục con thuyền nhỏ bơi ra biển mới nổ súng. Chỉ trong khoảnh khắc hơn ba chục thuyền địch đã bị bắn chìm hết. Chừng hơn ba ngàn giáo phỉ trẻ tuổi chết chìm đáy biển. Bọn giáo phỉ này lúc sắp chết còn lớn tiếng hô: "Hong giáo chủ thọ tử...thọ tửcái gì..."

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- "Người lại hư báo quân tình. Bọn thiếu niên ở Thần Long giáo nhiều lắm là tám, chín trăm tên, làm gì có đến ba ngàn người. Nhưng giết giặc càng nhiều, công lao càng lớn. Dù hẳn có báo cáo năm, bảy ngàn tên cũng không sao".

Tên quan binh nói tiếp:

- Sau khi đánh chết hết bọn giáo phỉ trẻ nít, lại thấy một nhóm người chạy ra phía tây đảo xuống thuyền đi trốn. Chiến thuyền bên ta tuân lệnh Đô thống đại nhân lập tức hạ lệnh rượt theo. Ty chức thống lĩnh một đội quân lên đảo xục

xạo, bắt được cả thầy ba, bốn trăm người. Thi đại nhân phái ty chức áp giải bọn nữ giáo phỉ về trước để Đô thống đại nhân mở cuộc thẩm vấn.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nghĩ bụng:

- "Trận đánh này tuy đại thắng, nhưng chưa tìm thấy Phương Di thì ta chưa yên lòng chút nào. Không hiểu lúc nổ súng có bắn phải nàng không? Hay là nàng chết rồi?"

Gã xoay mình đến coi bọn nữ tù binh đến sau.

Đột nhiên gã nhìn thấy một cô gương mặt tròn trĩnh, liền nhớ lại hôm Hồng giáo chủ tụ hội những người trên đảo. Thiếu nữ này đã nói giống bảo gã là con tư sinh của Ủy Tôn Giả. Thị còn bệu má, đã dít gã một cái.

Vi Tiểu Bảo nhớ lại chuyện này lại nổi tính trẻ nít tinh nghịch. Gã từ từ tiến lại gần, đưa tay ra bệu mạnh má thị một cái.

Thiếu nữ kia tức giận thét lên lanh lảnh rồi buông lời thóa mạ:

- Con mẹ nó! Quân Thát Đát chó má này! Mi mi...

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Má má ơi! Má má không nhớ được hài nhi ư?

Thiếu nữ kia rất lấy làm kỳ, dương mắt lên ngó chăm chăm vào mặt Vi Tiểu Bảo không chớp. Cô nhớ mang máng là có quen mặt mà không nghĩ ra là đã gặp gã ở đâu vì cô chẳng khi nào lại tưởng đến vị đại quan Thanh binh này lại là Bạch Long sứ của Thần Long giáo.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tên họ cô là chi?

Thiếu nữ hần học nói:

- Mi giết ta lẹ đi! Đừng hỏi gì nữa, ta không thềm trả lời mi đâu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Giỏi lắm! Cô không nói thì ta đã có cách.

Rồi gã hô:

- Quân bay!

Mấy chục tên thân binh dạ ran.

Vì Tiểu Bảo ra lệnh:

- Dem con nhỏ này xuống dưới kia lột hết quần áo đánh đòn một trăm trượng vào đít thị cho ta.

Bọn thân binh dạ ran một tiếng, tiến lại lôi thị đi.

Thiếu nữ sợ quá mặt tái mét, vội nói:

- Dừng! Dừng làm thế! Để yên ta nói.

Vì Tiểu Bảo vẫy tay cho thân binh dừng lại, gãi cằm cười hỏi:

- Tên họ người là gì?

Thiếu nữ khiếp sợ đến cùng cực. Thị sa lệ đáp:

- Ta. ...ta tên là Vân Tố Mai.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng người là môn hạ Xích Long môn?

Vân Tố Mai gật đầu khẽ đáp:

- Phải!

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Xích Long môn có Phương di cô nương, sau chuyển sang Bạch Long môn. Cô có quen biết y không?

Vân Tố Mai đáp:

- Có biết! Sau y qua Bạch Long môn được thăng lên tiểu đội trưởng.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Hay quá! Y thăng quan rồi hiện giờ ở đâu?

Vân Tố Mai đáp:

- Buổi sáng sớm hôm nay, lúc các người khai hỏa ta còn gặp Phương Di tỷ, về sau trên đảo nhốn nháo rồi không thấy y đâu nữa.

Vì Tiểu Bảo nghe nói bữa nay Phương Di hãy còn ở trên đảo mới yên tâm được một phần.

Gã tự nhủ:

- "Ngày trước con đười non này đã dít ta một cái mà ta chưa trả được mối thù đó. Bữa nay ta cũng phải dít thì một cái cho hả giận."

Gã liền bước tới sau lưng Vân Tố Mai vung chân toan đá vào dít thì, bỗng ngoài trướng có thân binh đến báo cáo:

- Khỏi bẩm Đô thống đại nhân! Bên ta lại bắt được một bọn tù binh nữa đưa về.

Vì Tiểu Bảo mừng thầm trong bụng, thu chân lại không đá nữa, chạy thẳng ra bờ biển. Quả nhiên gã thấy một con thuyền dương buồm đi tới.

Vì Tiểu Bảo liền sai thân binh lớn tiếng hô:

- Bọn tù binh này là nam hay nữ?

Thuyền hãy còn ở ngoài xa, đối phương không nghe rõ. lát sau chiến thuyền vào gần. Tên quan quân đứng đầu thuyền lớn tiếng đáp:

- Có cả nam lẫn nữ.

Vì Tiểu Bảo mừng quá chạy xuống bãi biển, nước ngập đến đầu gối. Gã chú ý nhìn ra.

Lúc này chiến thuyền đã vào gần thêm mấy trượng, gã nhìn rõ quả nhiên có Phương Di.

Vì Tiểu Bảo mừng như bắt được cửa, lớn tiếng hô:

- Lẹ lên! Lẹ lên! Bơi lẹ vào đây.

Đột nhiên con thuyền lảo đảo mấy cái rồi xoay đi một vòng. Những tên thủy thủ trên thuyền la lên:

- Trời ơi! Thuyền đụng phải bãi cát nông rồi.

Lại nghe Phương Di la gọi:

- Tiểu Bảo! Tiểu Bảo! Có phải đệ đệ đấy không?

Vì Tiểu Bảo lúc này không nghĩ gì đến địa vị Đô thống đại nhân, gã cũng la lên:

- Hảo tử tử! Tiểu đệ đây! Tiểu Bảo ở chỗ này.

Phương Di lại la gọi:

- Tiểu Bảo! Đệ đệ mau đến cứu ta. Bọn chúng cột tay ta rồi. Tiểu Bảo! Tiểu Bảo! Hãy xuống đây mau!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tử tử bất tất phải nóng ruột. Tiểu đệ tới cứu tử tử đây.

Gã tung mình nhảy lên một con thuyền nhỏ chuyên dùng để báo cáo quân tình, giục bọn thủy thủ:

- Chèo thuyền lẹ đi! Cho ta qua thuyền kia.

Bốn tên thủy thủ trên thuyền nhỏ hồi hã cầm mái chèo bơi thuyền.

Bất thành lình trên bờ có người tung mình nhảy xuống. Chính là Song Nhi. Thị nói:

- Bẩm tướng công! Tiểu tử theo tướng công để coi chừng.

Vì Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái hỏi:

- Song Nhi! Cô có biết người kia là ai không?

Song Nhi mỉm cười đáp:

- Tiểu tử biết rồi. Hôm ấy tướng công đã bảo y là vợ lớn của tướng công, nhưng tiểu tử hô "Thiếu nhưng nhưng" mà y không chịu trả lời.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đó là vì y hồ thẹn. Lần này cô hô nhất định y trả lời.

Chiến thuyền kia vẫn từ từ xoay xở. Con thuyền nhỏ đã bơi gần đến nơi.

Phương Di đứng ở đầu thuyền, thấy thuyền của Vì Tiểu Bảo đi tới liền reo lên:

- Tiểu Bảo! Quả nhiên là đệ đệ.

Thanh âm nàng đầy vẻ vui mừng.

Vì Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Chính là tiểu đệ đây.

Gã quát tên quan binh đứng bên nàng:

- Mau cởi trói cho vị cô nương này.

Tên quan binh dạ một tiếng, cúi xuống cởi dây cột tay cho Phương Di.

Phương Di được cởi trói rồi đứng chờ Vì Tiểu Bảo.

Hai thuyền áp mạn vào nhau. Tên quan quân trên thuyền lớn lên tiếng nhắc:

- Xin Đô thống đại nhân coi chừng.

Hắn vươn tay ra chờ Vì Tiểu Bảo nhảy qua để nắm lấy tay gã dắt vào thuyền.

Vì Tiểu Bảo nhảy qua thuyền lớn, nhảy xổ vào lòng Phương Di nói:

- Hảo tỷ tỷ! Tiểu đệ nhớ tỷ tỷ muốn chết.

Hai người ôm chặt lấy nhau.

*** vietkiem.com ***